Súd:	Okresný súd Bratislava II
Spisová značka:	7C/136/2006
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1206215107
Dátum vydania rozhodnutia:	13. 10. 2010
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Zuzana Korčeková
ECLI:	ECLI:SK:OSBA2:2010:1206215107.19

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Zuzanou Korčekovou v právnej veci navrhovateľa: R.. W. Z., Z. I. X, W., zastúpeného advokátkou Mgr. Zuzanou Bdžochovou, Mickiewiczova 6, Bratislava, proti odporcovi: RINGIER SLOVAKIA, a.s., Prievozská 14, Bratislava, zastúpenému advokátom JUDr. Jánom Havlátom, Rudnayovo nám. 1, Bratislava, o ochranu osobnosti, takto

r o z h o d o l :

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi 2.500,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku súd návrh z a m i e t a.

O trovách konania súd rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom doručeným na tunajší súd dňa 26.6.2006 sa navrhovateľ voči odporcovi domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd odporcu zaviazal povinnosťou strpieť, aby navrhovateľ v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku dal na náklady odporcu k dispozícii dvom tuzemským tlačovým agentúram a trom tlačovým periodikám vydávaným v Slovenskej republike, podľa výberu navrhovateľa, na uverejnenie text s názvom "Ospravedlnenie" v nasledovnom znení:
"Odporca sa ospravedlňuje R.. W. Z. za neoprávnený zásah do jeho práva na ochranu osobnosti, ktorý mu bol spôsobený tým, že dňa 24.6.2003 boli v periodickej tlači s názvom Nezávislý denník NOVÝ ČAS, číslo 144/13, na strane 2 a 3 v časti: TÉMA DŇA, v článku s názvom: "Našiel sa podnikateľ Š. v policajnom úkryte!" uverejnené nasledovné výroky:
... Podnikateľ s mafiánskymi spôsobmi. Objednal si útoky na dvoch spoločníkov...
... V skutočnosti ho ukryli policajti pred jeho vlastným spoločníkom W. Z.. Ten si proti nemu objednal podsvetie! ...
... W. Z.., člena X. rady H. M., v sobotu 21. júna chytila polícia pri čine. Dolapila ho vo chvíli, keď išiel zaplatiť podsvetiu za objednané služby. Boli dve - ťažká ujma na zdraví jeho spoločníka W. Š. a útok s rovnakými následkami na ďalšieho obchodného partnera.", ktoré sú hrubo znevažujúce a osočujúce občiansku česť, dôstojnosť a bezúhonnosť R.. W. Z.." Navrhovateľ sa zároveň domáhal, aby bol odporca zaviazaný povinnosťou zaplatiť navrhovateľovi z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, sumu vo výške 5.000.000,- Sk (165.969,60 eur), ako aj náhrady trov konania.

Svoj návrh voči odporcovi navrhovateľ odôvodnil tým, že odporca je právnym nástupcom bývalého vydavateľa Nezávislého denníka NOVÝ ČAS, v ktorom bol dňa 24.6.2003, uverejnený článok s názvom: "Našiel sa podnikateľ Š. v policajnom úkryte!", s nadtitulkom "Nezvyčajná policajná akcia. Podnikateľ s mafiánskymi spôsobmi. Objednal si útoky na dvoch spoločníkov.", v ktorom boli uverejnené vykonštruované a zavádzajúce tvrdenia už uvedené vyššie (v petite návrhu), ktorými bolo neoprávnene zasiahnuté do navrhovateľovho práva na ochranu osobnosti. Právny predchodca odporcu týmto

článkom prezentoval nepravdivé a pravdu skresľujúce informácie tak, akoby boli v celom rozsahu pravdivé a nespochybniteľné, čím vyvolal dojem vo verejnosti, akoby sa navrhovateľ uvedenej činnosti jednoznačne v celom rozsahu dopustil. Vo verejnosti vzbudil všeobecný dojem, akoby bol navrhovateľ nespochybniteľným páchateľom trestnej činnosti a mafiánom a to bez existencie právoplatného odsudzujúceho rozsudku, bez ohľadu na to, že demokratická spoločnosť rešpektuje princíp prezumpcie neviny, čím aktívne podnecoval verejnosť ku klamlivej predstave o navrhovateľovi. Tieto difamujúce informácie zverejnil bez súhlasu navrhovateľa. Znevážení a diskreditácia navrhovateľa, ktoré vznikli v dôsledku mimoriadne závažného zníženia dôstojnosti a vážnosti navrhovateľa v spoločnosti, mali enormný a neobvyklý charakter. Odporca konal v rozpore v ust. Článku 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv, v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky čl. 2 ods. 2, a navyše zneužil právo na slobodu prejavu. Je všeobecne známe, že laická i odborná verejnosť veľmi negatívne vníma akékoľvek, čo aj nepatrné náznaky o údajnom nekalom konaní osôb, ktoré sú úspešnými podnikateľmi, preto útoky odporcu takej značnej intenzity a rozsahu, ako to bolo v predmetnom prípade, nepochybne vzbudzovali vo verejnosti vážne pochybnosti o bezúhonnosti a čestnosti osoby navrhovateľa. Navrhovateľ ďalej uviedol, že z dokazovania vykonaného výsluchom svedkov bolo jednoznačne preukázané, že sa znížila dôstojnosť a vážnosť navrhovateľa v spoločnosti. Následky konania odporcu sa prejavili v súkromnom živote navrhovateľa, navrhovateľa hlboko zasiahlo to, že jeho rodina a spolupracovníci neboli ušetrení útokov, pričom musel vynaložiť veľké množstvo energie, aby zmiernil napätú situáciu, čo sa mu nie vždy podarilo. Následkom konania odporcu bolo zmarené úsilie navrhovateľa pri budovaní prestíže, realizácii sa v súkromnom živote. Negatívne následky odporcovho konania dodnes rezonujú v podvedomí verejnosti. Nemateriálna ujma, ktorá navrhovateľovi bola v dôsledku konania odporcu spôsobená, je vzhľadom na poškodenie dobrej povesti, dobrého mena v kruhu širšej rodiny, známych, ako aj verejnosti, len veľmi ťažko reparovateľná.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že v lete v roku 2003 bol pri Žiline v hotely Astória počas obeda zadržaný políciou. Následne sa voči jeho osobe začalo trestné stíhanie. Po prepustení z väzby mu manželka predložila články, ktoré boli o ňom publikované, a z ktorých sa dozvedel, akým spôsobom o ňom novinári písali, akým spôsobom ovplyvňovali verejnú mienku voči jeho osobe. Potom ako uvidel článok v Novom čase bol šokovaný, pretože hneď na úvod článku bolo uvedené: "Podnikateľ s mafiánskymi spôsobmi". Pre navrhovateľa je problém definovať mafiánske praktiky. Rovnako ho hlboko ranilo, keď tam videl fotografiu svojho partnera, s ktorým sa stretával do inkriminovaného dňa na dozornej rade, aj po začatí trestného stíhania. Podľa navrhovateľa bola fotografia účelová, Š. bol na nej minimálne o 10 rokov mladší. Navrhovateľ to považoval za útok na jeho osobu, a aj vzhľadom k tomu, že jeho mama je pediater so širokou klientelou, toto bol pre neho obrovský šok. Navrhovateľ nikdy nevidel kolegu, že by prišiel na nejaké stretnutie s dieťaťom. Pamätal si ho staršieho. Mal pocit, že fotografia mala evokovať, že je zviera, že chcel zlikvidovať človeka, ktorý je otcom malého dieťaťa. Nikdy si proti nikomu neobjednal podsvetie. A ani nikdy vedome s podsvetím nespolupracoval. Nepravdivá bola aj informácia, že ho polícia dolapila, keď išiel platiť za objednané služby. To, že žalobu podal trochu oneskorene, bolo spôsobené tým, že riešil trestné stíhanie, ktoré bolo vykonštruované, a ktoré bolo zastavené 7.11.2006 potom, čo sa ukázalo, že všetky obvinenia boli nepravdivé. Článok ho osobne dehonestoval, zničil spoločensky, ovplyvnil a hlboko zasiahol do života jeho rodiny, príbuzných a poškodil jeho podnikateľské a obchodné aktivity. Bolo poškodené jeho spoločenské postavenie. Ľudia ho diskvalifikovali aj z charitatívnej činnosti, ktorú dovtedy vykonával. Po jeho medializácii v jeho hoteli Jalta v Michalovciach mesto Michalovce prestalo uňho organizovať všetky akcie, a trvalo dlho kým začali jeho hotel opäť používať, a kým sa jeho meno stalo pre nich prijateľné. Jeho rodine sa začali vyhýbať ľudia, ktorý ich predtým navštevovali, slovne bola napádaná jeho žena a mama. Deti sa o udalosti tiež dozvedeli z novín, bolo potrebné im všetko vysvetľovať. Niekoľkokrát boli deti vystavené určitým útokom v škole. Neustále sa muselo vysvetľovať, že to nie je pravda, že je to lož a dobre cielený útok voči nemu poškodiť jeho obchodné záujmy, keďže navrhovateľ vtedy figuroval v 27 spoločnostiach. Neblahý vplyv na obchodné aktivity sa prejavil aj v tom, že obchodní partneri stratili dôveru. Tesne po zadržaní sa mal zúčastniť valného zhromaždenia Chemko za spoločnosť E., kde mal zastupovať najväčšieho akcionára. Tým, že sa valného zhromaždenia nezúčastnil má najväčší akcionár doteraz problémy uplatniť si svoje akcionárske práva. V súvislosti so snahou poškodiť jeho meno, obchodné aktivity a okradnúť ho podal trestné oznámenia, žaloby a v súčasnosti vedie množstvo súdnych sporov. Všetko sa to podľa neho týka tiež spoločnosti Zachem, a.s., ktorá je majoritným akcionárom H. M..

Odporca s návrhom nesúhlasil, žiadal ho zamietnuť, nakoľko informácie uverejnené v článku zo dňa 24.6.2003, boli informáciami, ktoré pred uverejnením článku vyslovili vtedajší minister vnútra SR B. a

vtedajší viceprezident PZ SR Spišiak na tlačovej konferencii konanej deň pred uverejnením článku. Jednalo sa o doslovné citácie, alebo o parafrázovanie ich vyjadrení, ktoré títo, v tom čase verejní funkcionári, vyslovili, čo bolo preukázané aj predložením rešerše mediálnych výstupov týkajúcich sa tejto veci. Okrem toho predmetné informácie boli uverejnené deň pred uverejnením článku vo všetkých elektronických médiách, vrátane tých najsledovanejších, napr. Televízne noviny TV Markíza. V súvislosti s tým odporca poukázal na rozhodnutie bývalej Európskej komisie pre ľudské práva vo veci Betty PURCELL proti Írsku z roku 1991, podľa ktorého v súčasnej spoločnosti predstavujú rozhlas a televízia masmédiá s veľkým vplyvom; ich účinok je bezprostrednejší než účinok tlače. Odporca ďalej uviedol, že nekonal v rozpore s § 11 Občianskeho zákonníka, pretože protiprávnosť vylučuje skutočnosť, ak pôvodca realizoval svoje právo, pretože v takom prípade nemohol konať protiprávne. Odporca sa vo svojich vyjadreniach odvolal na niekoľko nálezov a rozhodnutí: nález Ústavného súdu sp. zn. PL.ÚS 30/95, z ktorého vyplýva že v právnom štáte je nepredstaviteľné a s princípom právnej istoty nezlučiteľné, aby bol niekto sankcionovaný za to, že využíva svoje subjektívne právo priznané a chránené právnym poriadkom; nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL: ÚS 7/96, podľa ktorého zákon neposkytuje právu na ochranu osobnosti absolútnu ochranu, všetky práva a slobody sa však chránia len v takej miere a rozsahu, dokiaľ uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva a slobody; nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 156/09, podľa ktorého v konkrétnom prípade je vždy nevyhnutné skúmať mieru (intenzitu) tvrdeného porušenia práva na ochranu dobrej povesti, a to práve v kontexte so slobodou prejavu a s právom na informácie a so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv. Odporca ďalej svoje konanie obhajoval aj v súvislosti s odvolaním sa na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva so sídlom v Štrasburgu najmä na rozsudky vo veciach Observer a Guardian proti Spojenému kráľovstvu z roku 1991, Prager a Oberschlick proti Rakúsku z roku 1995. Európsky súd vo viacerých prípadoch zaujal právny názor, že sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti a s obmedzeniami vyplývajúcimi z článku 10 ods. 2 (Dohovoru o ochrane ľudských práv) sa vzťahuje nielen na informácie alebo myšlienky, ktoré sú prijímané priaznivo, alebo pokladané za neškodné, alebo je k nim zaujímaný ľahostajný postoj, ale aj na také informácie alebo myšlienky, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú. Sloboda prejavu tak ako je vymedzená v článku 10 (Dohovoru o ochrane ľudských práv), podlieha radu výnimiek, ktoré je treba vykladať zúžene a nevyhnutnosť každého obmedzenia musí byť presvedčivo dokázaná. Tlači prislúcha napriek tomu šíriť informácie a myšlienky, verejnosť má rovnako právo ich obdržať, keby tomu tak nebolo tak by nemohla hrať úlohu "verejného strážcu.". Odporca ďalej uviedol, že Európsky súd vo veciach BLADET TROMS? a STENSAAS proti Nórsku z roku 1999 a COLOMBANI a INÍ proti FRANCÚZSKU z roku 2002 vyjadril právny názor, že novinári (tlač), pokiaľ prispievajú k verejnej diskusii o záležitostiach legitímneho verejného záujmu, musia mať bežne právo spoliehať sa na obsah oficiálnych správ (orgánov štátnej správy, orgánov činných v trestnom konaní a pod.) bez toho, aby boli povinní vykonávať nezávislý prieskum, lebo by tak mohla byť podkopaná životne dôležitá úloha "strážneho psa", ktorú novinári (tlač) zohrávajú. To platí aj vtedy, ak tieto oficiálne správy obsahujú nepravdivé informácie. Ani v takom prípade nie je možné voči novinárom (tlači) vyvodzovať akúkoľvek zodpovednosť. Odporca okrem iného zdôraznil, že navrhovateľ má postavenie osoby verejného záujmu, pretože za osoby verejného záujmu sa považujú aj osoby obvinené zo spáchania závažných trestných činov, preto sú voči nemu prípustné oveľa intenzívnejšie a širšie zásahy do jeho práva na ochranu osobnosti, ako iné osoby. Úlohou novinárov je verejnosti sprostredkúvať informácie, vyjadrenia a stanoviská orgánov činných v trestnom konaní o trestnej činnosti, nakoľko sa jedná o spravodajstvo o otázkach verejného záujmu. Odporca uviedol, že namietaný výrok: "podnikateľ s mafiánskymi spôsobmi" predstavuje hodnotenie osoby, ktoré má skutkový základ v informáciách, na pravdivosť ktorých sa novinári mohli legitímne spoliehať. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že hodnotiaci súd a tvrdenie skutočnosti sa zásadným spôsobom líšia. Zatiaľ čo existencia skutočnosti môže byť preukázaná, pravdivosť hodnotiacich súdov nie je dokázateľná, pretože hodnotové súdy skutočnosť nepopisujú, len ju viac či menej voľne interpretujú. Odporca taktiež uviedol, že navrhovateľovo namietanie porušenia prezumpcie neviny bolo tiež neopodstatnené, nakoľko v článkoch nebol navrhovateľ označený ako vinný zo spáchania žiadneho trestného činu a článok sa nezaoberal akýmkoľvek právnym hodnotením skutkov, o ktorých bolo predstaviteľmi Ministerstva vnútra SR a Policajného zboru SR tvrdené, že sa ich navrhovateľ dopustil. V danom prípade nešlo o konštatovanie spáchania trestného činu navrhovateľom, ale o opis určitých skutkových okolností, ktoré objektívne sú alebo nie sú dané bez ohľadu na to, či bol navrhovateľ uznaný vinným alebo nie. Navyše nemožno porušiť dobrú povesť niekoho, kto ju nemá. Odporca ďalej uviedol, že nemožno od subjektu, ktorý verejnosti sprostredkúva takúto informáciu požadovať, aby preskúmal pravdivosť informácie, ktorú získal od orgánov činných v trestnom konaní. Odporca rovnako ako iní vydavatelia

resp. prevádzkovatelia televízneho či rozhlasového vysielania len realizoval svoje práva garantované ústavou. V právnom štáte, ktorého imanentným znakom je princíp právnej istoty je nepredstaviteľné, aby štátny orgán postihol fyzickú alebo právnickú osobu za to, že uverejnila informáciu, ktorú jej poskytol iný štátny orgán. Odporca nesúhlasil ani s výškou uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch jednak z dôvodu neprimeranosti, ako aj z dôvodu, že navrhovateľ nepreukázal, že došlo k zníženiu jeho dôstojnosti alebo vážnosti v značnej miere. Tiež vzniesol námietku premlčania.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov, ktoré tvoria obsah spisu, vyjadrení účastníkov konania, ako aj výsluchom svedkov: W.. Q. Z., R.. F. M., W. V., R.. V. H., R.. Ľ. Ď., V.. O. N. F. R.. L. J. a zistil nasledovný skutkový stav:

Dňa 21.6.2003 vyšetrovateľ policajného zboru Ministerstva vnútra SR, sekcie justičnej polície PZ, odboru vyšetrovania obzvlášť závažnej trestnej činnosti, oddelenia vyšetrovania vydal uznesenie č. CVS: SJP-26/OVOZTC-BB-2003, ktorým rozhodol, že stíha R.. W. Z. (navrhovateľ) ako obvineného z prípravy trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 7 ods. 1, k § 222 ods. 1 Tr. zák.

Dňa 24.6.2003 bol v denníku NOVÝ ČAS, číslo 144/13, na strane 2 a 3 v časti: TÉMA DŇA uverejnený článok s názvom: "Našiel sa podnikateľ Š. v policajnom úkryte!" s nadtitulkom "Nezvyčajná policajná akcia. Podnikateľ s mafiánskymi spôsobmi. Objednal si útoky na dvoch spoločníkov." V článku sa okrem iného uvádza, že dňa 6. júna zmizol W. Š., 43 ročný podnikateľ zo Záhoria, predseda Dozornej rady spoločnosti Chemko Strážske. Špekulovalo sa, že ho uniesli alebo zavraždili, v skutočnosti ho ukryli policajti pred jeho vlastným spoločníkom W. Z.., ktorý si proti nemu objednal podsvetie. W. Z.., člena Dozornej rady Chemko Strážske v sobotu 21.júna chytila polícia pri čine. Dolapila ho vo chvíli, keď išiel zaplatiť podsvetiu za objednané služby. Boli dve - ťažká ujma na zdraví jeho spoločníka W. Š. a útok s rovnakými následkami na ďalšieho obchodného partnera. Informoval o tom minister vnútra O. B.. Minister neprezradil, u koho si W. Z.. útok objednal a koľko za to zaplatil. Od sobotného zatknutia sa však W. Š. už nemusí ukrývať pod policajnou ochranou. V článku je ďalej uvedené vyjadrenie policajného viceprezidenta Jaroslava Spišiaka, že to bola jediná schodná metóda, akou bolo možné usvedčiť W. Z.. Neobvyklá policajná akcia vyvrcholila zatknutím W. Z.. Ku dňu 24.6.2003 mal denník NOVÝ ČAS náklad 180.380 ks, z čoho sa predalo 131.447 ks.

Dňa 9.5.2005 Krajská prokuratúra v Trenčíne podala na Okresný súd Michalovce obžalobu na R.. W. Z., obžalobu, z dôvodu, že dňa 22.05.2003 o 15.40 hod v ČR v Prahe v kaviarni hotela Intercontinental požiadal X. K., aby za odmenu 300.000,- Sk, v čo najkratšom čase fyzicky zbil R.. W. Š., tak, že mu mal zlámať kosti, kopancami poškodiť pečeň, aby mu bola spôsobená strata pamäti, aby musel mať urobený z hrdla vývod, v dôsledku čoho by bol hospitalizovaný najmenej 3 mesiace a zároveň pri tomto stretnutí X. K. vyplatil zálohu z odmeny vo výške 150.000,- Sk a opísal mu R.. W. Š., a následne dňa 11.6.2002 o 17.00 hod. v ČR v Prahe v letnej záhrade reštaurácie Mon požiadal X. K., aby za odmenu 200.000,- Sk rovnako ako Ing. Š. zbil Q. N., ktorého mu podrobne popísal aj s jeho zvykmi, opísal mu vozidlo, ktoré používa a vyplatil X. K. zálohu vo výške 100.000,- Sk, teda sa dopustil konania nebezpečného pre spoločnosť tým, že naviedol iného na to, aby inému úmyselne spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, ale k pokusu ani dokonaniu trestného činu nedošlo, čím spáchal prípravu trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 7 ods. 1, § 222 ods. 1 Trestného zákona.

Uznesením zo dňa 7.11.2006, č. k. 3T/132/2005-480 Okresný súd Michalovce trestné stíhanie proti Ing. W. Z., obžalovanému pre prípravu trestného činu ublíženia na zdraví, ktorého sa mal dopustiť tak, že dňa 22.5.2003 v čase po 15.40 hod. požiadal X. K. pri osobnom stretnutí v Prahe na Pražskej ulici v kaviarni hotela R., aby za sumu 300.000,- Sk, v čo najkratšom čase zbil Ing. W. Š. tak, že mu mal zlámať kosti, kopancami poškodiť pečeň, aby mu bola spôsobená strata pamäti, mal urobený z hrdla vývod, v dôsledku čoho by bol hospitalizovaný najmenej 3 mesiace, a zároveň vyplatil pri tomto stretnutí X. K. zálohu z odmeny vo výške 150.000,- Sk, a následne dňa 11.6.2002 v čase asi o 17.00 hod. pri osobnom stretnutí v Prahe na Bieloruskej ulici v reštaurácii W. požiadal X. K., aby za odmenu 200.000,- Sk rovnako ako Ing. Š. zbil aj Q. N., ktorého podrobne popísal aj s jeho zvykmi, zároveň opísal aj jeho vozidlo, ktoré používa a vyplatil X. K. zálohu vo výške 100.000,- Sk, podľa § 188 ods. 1 písm. c) Tr. por. účinného do 31.12.2005, z dôvodov uvedených v § 172 ods. 1 písm. c) Tr. Por. účinného do 31.12.2005 zastavil.

Uznesením zo dňa 7.2.2007, č. k. 4To 135/2006-504 Krajský súd v Košiciach zamietol sťažnosť krajského prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce zo dňa 7.11.2006, č. k. 3T/132/2005-480 podľa § 148 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Dňa 18.5.2007 podal generálny prokurátor proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 7.2.2007, č. k. 4To 135/2006-504 dovolanie. Prípisom zo dňa 20.8.2007 zobral generálny prokurátor dovolanie späť. Uznesením zo dňa 26.9.2007, sp. zn. 3Tdo 37/2007 predseda senátu dovolacieho súdu zobral na vedomie späťvzatie dovolania generálnym prokurátorom.

Listom zo dňa 29.2.2008 Okresný súd Michalovce tunajšiemu súdu oznámil, že Rozhodnutie Okresného súdu Michalovce sp. zn. 3T/132/2005, ktorým zastavil trestné stíhanie proti Ing. W. Z. z dôvodu, že nie je dokázané, že tento skutok spáchal, je právoplatné.

Podľa výpisu z obchodného registra zo dňa 1.12.2008 navrhovateľ ako fyzická osoba figuruje resp. v minulosti figuroval, či už ako vlastník, spoluvlastník, spoločník, akcionár v nasledovných spoločnostiach: X.. s r.o., DB M., a.s., S. M., a.s., J., spoločnosť s ručením obmedzeným, J. - F. s.r.o., H., a.s. SG.., s.r.o. W., W., spoločnosť s ručením obmedzeným, W., a.s., I., k.s., B. K., a.s. M., L. - F., a.s., L. H., a.s., L. K. a.s., L. R., a.s., M. B., s.r.o., M. E., a.s. M..

Podľa výpisu z Obchodného registra zo dňa 1.12.2008 týkajúceho sa spoločnosti Chemko, a.s. Strážske, členmi dozornej rady boli okrem iných aj navrhovateľ a R.. W. Š..

Podľa rešerše článkov a mediálnych výstupov, ktoré založil do spisu odporca dňa 21.5.2009 boli informácie, ktoré boli predmetom napadnutého článku resp. s nimi súvisiace uverejnené aj dňa 10.6.2003 v Televízii JOJ, dňa 10.6.2010 v denníku SME, dňa 11.6.2003 v denníku SME, dňa 11.6.2003 v Rádiu Východ, dňa 12.6.2003 v denníku Národná obroda, dňa 16.6.2003 v denníku Národná obroda, dňa 17.6.2003 v denníku Národná obroda, dňa 20.6.2003 v Denníku Nový deň, dňa 23.6.2009 v Televízii JOJ, dňa 23.6.2003 v Televízii Markíza, dňa 23.6.2003 v Rádiu Slovensko, dňa 23.6.2003 v rádiu Hviezda FM, dňa 23.6.2003 v Rádiu Twist, dňa 23.6.2003 v Rádiu Východ, dňa 23.6.2003 v týždenníku Život, dňa 24.6.2003 v denníku Hospodárske noviny, dňa 24.6.2003 v denníku Národná obroda, dňa 24.6.2003 v denníku SME, dňa 24.6.2003 v denníku Hospodárske noviny, dňa 24.6.2003 v Rádiu Východ, dňa 24.6.2003 v denníku SME, dňa 25.6.2003 v Rádiu Východ, dňa 25.6.2003 v denníku SME, dňa 28.6.2003 v Zemplínskom denníku a dňa 30.6.2003 v týždenníku PLUS 7 dní.

Svedkyňa W.. Q. Z., matka navrhovateľa, uviedla, že článok uverejnený v Novom čase dňa 24.6.2003 čítala a má ho aj odložený. Podľa nej sa tam písalo o jej synovi ako o mafiánskom podnikateľovi, ktorý chcel dať fyzicky napadnúť menovaného podnikateľa. Nový čas podľa nej išiel ľuďom na city s tou fotografiou bábätka a z jej syna, ktorého meno aj v článku uviedol, urobil vraha. Svedkyňa obsahu článku neuverila, lebo svojho syna dobre pozná, rovnako článok nevyvolal nejakú zmenu v jej vzťahu so synom. Svedkyňa ďalej uviedla, že pracuje ako detská lekárka. Po uverejnení článku vnímala, ako si pacienti ako aj kolektív v nemocnici šepkali a pozerali na ňu skoro ako na vraha. Pacienti si šepkali, že navrhovateľ dal zavraždiť otca malého dieťaťa a tak sa chcel dostať k majetku. Viacerí ľudia jej otvorene povedali, že ich reakcia je na základe toho, čo si prečítali v Novom čase, a že to musí byť pravda, keď o tom písali v novinách. Boli to pacienti, ale aj jej sestrička, ktorá si v ambulancii prečítala Nový čas, nakoľko do ambulancie objednávajú dennú tlač vrátane Nového času. Rovnako sa jej na to pýtali kolegovia z detského. S rovnakými reakciami sa stretával aj jej toho času už nebohý manžel, ktorý pracoval ako učiteľ. Všade, kde prišli sa o tom hovorilo. Svedkyňa, ktorá v tom čase pracovala ako predsedníčka sociálnej komisie v meste sa pre túto situáciu vzdala tohto postu, lebo ľudia mali sprosté poznámky, napr. keď im neschválila financie. O tejto udalosti čítala najskôr v Novom čase. Myslí si však, že o tom informovali aj iné média - Plus 7 dní a Pravda, ale ona ich nečíta. Syn podľa nej veľmi ťažko prežíval uverejnenie tohto článku. Psychicky to muselo byť preňho hrozné. Prečítal si to až potom, oni mu články odkladali, zanechalo to na ňom trvalé stopy. Jej manžel to celé prežíval horšie ako ona. Mal problémy s tlakom a bol z toho chorý. V učiteľskom kolektíve, kde pracoval sa nehovorilo o ničom inom, len že má syna vraha a mafiána. Zhoršil sa mu zdravotný stav.

Svedok Ing. F. M., ktorý s navrhovateľom spolu vyrastal, navštevoval základnú ako aj strednú školu, a ktorý je od 1997 navrhovateľov obchodný partner vo viacerých firmách uviedol, že článok uverejnený v Novom čase dňa 24.6.2003 čítal. Podľa neho sa v ňom písalo o tom, že navrhovateľ pripravoval únos

resp. ublíženie na zdraví pána Š. nejakým mafiánskym spôsobom, čo bola podstata článku. Svedok ďalej uviedol, že si myslí, že v článku bolo uvedené aj meno navrhovateľa. Ďalej uviedol, že o udalosti sa písalo aj v iných článkoch a médiách. Určite to bolo v Národnej obrode, v Živote, v Slovenke, oni prebrali ten článok z Nového času. Svedok však neuveril obsahu inkriminovaného článku, jeho vzťah sa k navrhovateľovi po uverejnení článku nezmenil. Článok bol nezmysel, veštci ľudia okolo, ktorí ho poznali - spolupracovníci, známi, boli šokovaní. V súvislosti s článkom sa aj doteraz stretáva s negatívnymi reakciami. Prvé dni po zadržaní navrhovateľa musel volať jeho manželku a rodičov, čo má ďalej robiť, lebo navrhovateľ mal podpisové práva. Zrazu sa znefunkčnili firmy. Tesne po jeho zadržaní sa stretol s jeho manželkou, ktorá povedala, že to bol pre navrhovateľa nepochopiteľný zvrat v živote, zobralo ho to od rodiny, od manželky, navrhovateľ nevedel čo sa stalo a čo sa bude diať. V malom meste ako sú Michalovce o tom vedel každý, obchodní partneri, ktorí s nimi spolupracovali chceli odísť. Odchádzali nájomníci z obchodných domov, ľudia prestali chodiť do reštaurácii aj do obchodov, ktoré vlastnili, lebo sa báli. Prestali im platiť nájomné niektorí nájomcovia, lebo si mysleli, že keď je navrhovateľ mafián, tak nájomné netreba platiť. Škody sa ťažko dajú zrátať. Niektorí obchodní parteri žiadali okamžité vyplatenie obchodných podielov. Odchádzali im zamestnanci, lebo nevedeli čo bude, báli sa, že im majetok zoberie štát. V spoločnostiach mali zrazu kontroly z daňového úradu, sociálnej poisťovne, úradu práce, inšpekcie bezpečnosti práce. SPP im začal kontrolovať všetky odbery, takisto aj elektrárne, vodárne, či nemajú nejaké čierne odbery. Stále bolo treba niečo ukazovať, dokazovať. Ani jedna kontrola však neukázala, že by bolo niečo v neporiadku. V podstate vznikla taká davová psychóza, ktorú vyvolalo slovo mafián, čo sa dalo vydedukovať z vyjadrení ľudí, ktorí vykonávali kontroly. Bolo to odôvodňované tým, že sa o navrhovateľovi písalo ako o mafiánovi, lebo každý to spomínal, že to čítali. Nový čas bol v podstate najčítanejší, bol všade dostupný v reštauráciách, na benzinkách, v čakárňach u lekára. Dovtedy za 5 rokov nemali v podstate žiadnu kontrolu a zrazu potom mali v priebehu jedného mesiaca niekoľko kontrol. Negatívne následky článku sa podľa svedka prejavili aj keď v Michalovciach chystali jeden developerský projekt. Takýto projekt je hlavne o dôvere spoluinvestorov. Po uverejnení tohto článku v priebehu pár týždňov začali predávajúci, od ktorých chceli kúpiť pozemky od toho ustupovať, s tým, že keď sú mafiáni, tak im možno nedajú peniaze. Banky takisto odstupovali z obavy, že by im mohli poškodiť kredit, a takisto aj spoluinvestori z obavy o svoje peniaze. Nielen pred ním, ale aj pred niektorými riadiacimi zamestnancami sa niektorí z ich zamestnancom vyjadrili, že u nich končia pracovný pomer z dôvodu toho, čo sa písalo o navrhovateľovi v Novom čase. Odišlo im mnoho zamestnancov, ktorí u nich pracovali dlhé roky, a ktorí boli zaškolení a skúsení. Potom museli prijímať nových zamestnancov, ktorých bolo treba zaškoľovať. Pred uverejnením článku k takýmto situáciám nedochádzalo, firmy boli životaschopné. Všetky firmy, ktoré však s navrhovateľom založili fungujú dodnes, žiadna z nich neskončila v konkurze. Pri podnikaní mali veľa úverov a po uverejnení článku napríklad VÚB banka začala byť opatrná. Od VÚB banky mali určité úvery, ktoré mali určité limity a tieto banka začala znižovať. Pred uverejnením článku bol navrhovateľ považovaný za bezproblémového, avšak po návrate navrhovateľa z väzby bolo pre navrhovateľa ťažšie získať si dôveru obchodných partnerov. Obchodní partneri zrazu požadovali väčšie záruky. Dodnes sa na úradoch stretáva s rôznymi čudnými poznámkami, či firmy fungujú, či ich navrhovateľovi nezobrali.

Svedkyňa W. V., ktorá pracovala v rokoch 1999 - 2008 ako riaditeľka hotela Jalta v Michalovciach uviedla, že článok v Novom čase čítala. Pamätá si, že v článku bolo písané o únose Ing. Š., a vraj mal byť do toho zapletený navrhovateľ. Svedkyňa článku neuverila, preto sa jej vzťah k navrhovateľovi nezmenil. Svedkyňa nevedela uviesť, či sa o danej situácii dozvedela aj z iných médií ako denník Nový čas. Ďalej uviedla, že vzhľadom k tomu, že žijú v malom meste, rýchlo sa to rozniesol. V čase uverejnenia článku a celej kauzy bolo cítiť odstup resp. rezervovaný prístup.

Svedok Ing. V. H., od 16.06.2003 člen predstavenstva spoločnosti Zachem a.s. M., ktorej predsedom predstavenstva je navrhovateľ uviedol, že predtým než sa stal členom predstavenstva Zachemu navrhovateľa poznal len podľa mena, s navrhovateľom si tyká, ale mimo práce sa nestretávajú. Uviedol, že článok čítal. Myslí si, že tak bolo v čase, keď bol navrhovateľ zadržaný. Rovnako sa domnieva, že tento článok bol taký impulz, a že ostatné médiá ho akoby prebrali. V článku bolo podľa neho napísané, že navrhovateľ bol organizátorom únosu Ing. Š., nebolo tam síce uvedené celé meno navrhovateľa, ale iba jeho iniciály, avšak svedok podľa týchto identifikačných údajov jednoznačne vedel o koho ide. Okrem toho bola súčasťou článku veľká fotografia p. Š. s dieťaťom, na ktorej ho vôbec nespoznal. Svedok dodal, že pozná aj p. Š., lebo aj on bol v orgánoch spoločnosti Zachem. Svedok však článku neuveril, lebo mu to nedávalo logiku, preto sa ani po prečítaní tohto článku jeho vzťah k navrhovateľovi nezmenil. Svedok bol len prekvapený z toho, že bol navrhovateľ zadržaný. S navrhovateľom sa potom

videl až po jeho prepustení. O celej udalosti neskôr videl šot v televízii Markíze. Dodal, že ešte vie, že sa to rozoberalo aj v Hospodárskych novinách, ale tam sa to hlavne rozoberalo v súvislosti so spormi, ktoré Zachem mal alebo ešte aj má. Naposledy v súvislosti s celou udalosťou zaznamenal v televízii Markíza vyjadrenie generálneho prokurátora v súvislosti so zastavením trestného stíhania. Svedok uviedol, že v súvislosti s uverejneným článkom sa stretával s rôznymi negatívnymi následkami. Napríklad u niektorých ľudí to boli úškrny, pri nahliadaní do spisu pri súdnych sporoch cítil určitý odstup, ľudia sa s ním nechceli na verejnosti stretávať a baviť. Keďže je to blízko Ukrajiny, tak sa to hneď začalo spájať, že je tam ukrajinská alebo ruská mafia. Kamaráti sa ho stále pýtali a pýtajú, čo je s navrhovateľom. Svedok nevedel, že či vôbec títo ľudia vedia, že stíhanie bolo zastavené, má pocit, že stále žijú v tom, ako keby to spáchal navrhovateľ. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľa nie je po Michalovciach vidieť, tak si mnohí myslia, že je vo väzení. Svedok ďalej uviedol, že svojho času boli v orgánoch spoločnosti Chemko aj navrhovateľ aj Ing. Š.. Po medializovanom únose boli aj zo strany súdov aj zo strany spoločnosti Chemko prijaté také opatrenia, ktoré dovtedy neboli. Napríklad, keď sa organizovali valné zhromaždenia, tak tam bola bezpečnostná služba, čo predtým nebolo. Napríklad na valnom zhromaždení spoločnosti Chemko, ktorého sa zúčastnil svedok ako aj iné osoby ako zástupcovia spoločnosti Zachem, ktorá bola akcionárom Chemka, boli po prezentácii dôrazne vyvedený z priestorov, čím im bolo zabránené zúčastniť sa valného zhromaždenia, hoci navrhovateľ tam vtedy prítomný nebol. Ďalej dodal, že v súvislosti s navrhovateľom a so spoločnosťou Zachem a.s. Strážske sa spory riešili už predtým. Ako bol navrhovateľ zadržaný, ich právni zástupcovia už nedôverovali Zachemu ako takému, mali obavy, keď je niekto mafián. Pri týchto súdnych sporoch potrebovali konzultovať problémy s právnikmi, títo však boli zneistení, lebo nevedeli či pracujú s obchodníkmi alebo mafiánmi. To, že spolupracujúci právnici spoločnosti Zachem boli zneistení svedok vidí aj v tom, že im vypovedali plnú moc v najzávažnejšom súdnom spore o prevode majetku z ich účtu bez uvedenia dôvodu. Každý zosobňoval spoločnosť Zachem s navrhovateľom. Úplne iný prístup bol z ich strany, dokým nezačali znovu dôverovať Zachemu. Išlo pri tom o dosť významné právne kancelárie. Negatívne dôsledky článku videl svedok aj v tom, že keď Zachem požiadal o úver, bol odmietnutý hneď po prvom informačnom liste, bez toho aby sa museli predkladať účtovné závierky, ako to štandardne býva. Bolo im oznámené, že banky nemajú záujem úverovať ich spoločnosť. Jednalo sa pritom o 4 - 5 bánk z Michaloviec. Aj neoficiálne bolo svedkovi povedané, že nemajú možnosť získať úver kvôli menu spoločnosti, pretože navrhovateľ ako predseda spoločnosti Zachem bol medializovaný ako mafián. Svedok ďalej poukázal na skutočnosť, že akcionárske spory spoločnosti Chemko alebo Zachem trvajú od prevodu akcií z majetku Zachem na tretiu osobu, k čomu došlo začiatkom roka 2003. Podstatou problémov bolo to, že spoločnosť Energy, ktorá bola tiež akcionárom Chemka, a ktorú reprezentuje p. Š. začala robiť úkony v neprospech spoločnosti Zachem.

Svedkyňa Ing. Ľ. Ď. uviedla, že navrhovateľ je jej zamestnávateľom od 1.2.2003. Navrhovateľa však poznala už aj predtým, boli známi. Toho času pracuje ako ekonómka v spoločnosti J., v ktorej je navrhovateľ konateľom. Spoločnosť Y. je prevádzkovateľom hotela V., v ktorom svedkyňa robí tiež ekonómku. Svedkyňa článok v Novom čase čítala. Písalo sa v ňom o fiktívnom únose p. Š. z parkoviska Zeleneč, pričom navrhovateľ mal zaplatiť za unesenie tohto pána. Ďalej sa v článku písalo, že navrhovateľ je mafián. Svedkyňa však článku neuverila, jej vzťah k navrhovateľovi sa po prečítaní článku nezmenil. Svedkyňa nevedela uviesť, či sa o tejto situácii dozvedela aj z iných médií. Negatívne dôsledky uverejneného článku svedkyňa vidí v tom, že tesne po tom, ako sa to stalo, im boli odrieknuté niektoré zákazky. Oslovovali ju ľudia ubytovaní v hoteli, ako aj zamestnanci na celú situáciu, boli tam negatívne ohlasy. Zamestnanci sa báli, čo bude ďalej, keďže navrhovateľ bol ich zamestnávateľom. Pýtali sa jej, ako bude hotel ďalej fungovať. Podľa nej to bolo spôsobené tým, že si prečítali tie články, a potom nevedeli, čo sa stalo a neverili tomu. Svedkyňa si ale nepamätala, či to bol konkrétne článok z Nového času, na ktorý reagovali.

Svedok JUDr. O. N. uviedol, že bol a aj v súčasnosti je navrhovateľovým advokátom v určitých veciach. Medzi nim a navrhovateľom priateľský vzťah nie je, vykajú si. Svedok začal právnu pomoc navrhovateľovi poskytovať niekedy začiatkom 90-tych rokov. Inkriminovaný článok Nového času čítal, kedy presne to ale nevedel, asi niekedy v lete roku 2003. Pokiaľ ide o obsah článku, uviedol, že si ho zhruba pamätá. Bolo v ňom uvedené niečo také, že bol nejaký pokus alebo snaha Martina B. o likvidáciu podnikateľa pána Š.. Ďalej si pamätal, že tam bola fotka s dieťaťom. Svedok sa po prečítaní článku domnieval, že ide o navrhovateľa, lebo sa to týkalo sporov z Chemka Strážske a vedel, že navrhovateľ je akcionárom Chemka Strážske a rovnako vedel, že aj p. Š. tam pôsobí. Po prečítaní článku svedok o navrhovateľovi zapochyboval. Nebol si istý a nevedel, čo si má myslieť. Zmluvu o poskytovaní právnych služieb však

navrhovateľovi, ani niektorej z jeho spoločnosti po 24.6.2003 nezrušil. Zneistel až tak, že keď robil nejaké veci pre spoločnosť J., kde bol navrhovateľ spoločníkom, tak to nechcel robiť vo vlastnom mene, ale robil to len v mene klienta. Bolo to preňho nepríjemné, lebo pozná sa s mnohými advokátmi, má veľa spolužiakov aj na súde, na súde aj na katastri sa ho pýtali, že koho to zastupuje, že ten má také mafiánske praktiky, o ktorých sa písalo v novinách. Dokonca aj neskôr, keď niečo robil pre firmu Futurum s.r.o., tak zo strany súdu aj katastra, keď sa stretli s menom navrhovateľa, pristupovali k nemu aj k spoločnosti s nedôverou, že čo za tým je. Po prečítaní článku sa v tom období zmenil aj jeho vzťah k navrhovateľovi. Bol opatrný, nedôverčivý, bral ho s rezervou. Nechcel priamo vypovedať plnú moc, ale bol v takom rozpoložení, že by najradšej nemal takého klienta, o ktorom sa takéto veci píšu. Toto obdobie nedôvery trvalo to asi rok. Vzťah s navrhovateľom sa zlepšil až na základe vysvetlení, ktoré mu podal navrhovateľ ako aj Ing. M.. Svedok ďalej uviedol, že o udalosti pravdepodobne čítal alebo počul aj iných médiách, ale už nevie kde. S negatívnymi reakciami sa svedok stretol napríklad aj u jeho známeho Ing. M. Č., ktorý robil rekonštrukciu budovy na Hrnčianskej v Košiciach, ktorá patrí spoločnosti J., ktorý sa ho pýtal, že čítal, že navrhovateľ je mafián, či nebude mať problémy s úhradou faktúry za rekonštrukciu. Pokiaľ išlo o negatívne reakcie, svedok si nepamätal, či to boli reakcie na článok v Novom čase, alebo na niečo, čo ľudia čítali v novinách.

Svedok Ing. L. J., riaditeľ pobočky DEXIA banky v Michalovciach uviedol, že navrhovateľa pozná ako klienta banky. Navrhovateľ patril a aj patrí medzi ich VIP klientov, ktorí majú individuálny prístup na služby poskytované ich bankou. S navrhovateľom majú čisto profesionálny vzťah, tyká si s ním. Svedok článok uverejnený v denníku Nový čas dňa 24.06.2003 čítal, ale do detailov si na článok nespomína, lebo je to už dlhšie časové obdobie. Uviedol, že v článku bolo písané, že navrhovateľ bol prichytený pri nejakom skutku, čo ho (svedka) ako osobu trošku emocionálne poznačilo, keďže navrhovateľ bol jeho VIP klientom. Dodal, že vie, že to potom bolo medializované v médiách, ale konkrétne tento článok vyšiel v periodiku, ktorý dennodenne číta. Článku neuveril, mal ale určité pochybnosti, nakoľko z radov jeho zamestnancov, ako aj nadriadených boli určité dotazy na tohto klienta. Zamestnanci sa ho konkrétne pýtali, či nevie niečo bližšie o kauze. Nadriadení chceli vysvetlenie, či takýto skutok sa mohol stať alebo nie. Svedok následne požiadal o stretnutie s navrhovateľom a o vysvetlenie článku. Navrhovateľ mu vysvetlil, že to nie je pravda, svedok potom na základe vysvetlenia uznal, že článok nemal opodstatnenie. Prvé dojmy na základe článku poznačili ten vzťah, ale postupne sa to po vysvetlení upravilo. Rozhovor mal ten význam, že navrhovateľ sa angažoval u nich čo sa týka nejakých firiem, a on ako štatutár pobočky zvažoval ako bude ďalej spolupracovať s navrhovateľom. Svedok ďalej uviedol, že celá udalosť bola určite spomenutá aj v iných printových a televíznych médiach, nakoľko to registroval aj z iných médií. Ale prvý dojem naňho urobil článok uverejnený v Novom čase. Aj napriek kauze zamestnanci nemali dôvod na to, aby odmietli s navrhovateľom jednať. Svedok si nespomínal, že by boli navrhovateľovi odmietnuté nejaké služby po uverejnení toho článku, podotkol, ale že sa mohlo stať, že pokiaľ by bol navrhovateľ v jednaní ohľadom úveru, mohol to byť problém pri posudzovaní rizikovosti klienta.

Podľa § 11 OZ fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 OZ pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 OZ výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 100 ods. 2 OZ premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

Podľa § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 122 ods. 2 OZ koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, pripadne koniec lehoty na jeho posledný deň.

Podľa § 122 ods. 3 OZ Ak posledný deň lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

S poukazom na citované zákonné ustanovenia, ako aj na výsledky vykonaného dokazovania, súd dospel k záveru, že návrhu je potrebné z časti vyhovieť.

Podľa názoru súdu totiž odporca neoprávnene zasiahol do práva navrhovateľa na ochranu osobnosti, najmä jeho občianskej cti, dobrého mena a ľudskej dôstojnosti. A to tým, že v článku uverejnenom v denníku Nový čas dňa 24.6.2003 (citovaný vyššie) o navrhovateľovi uviedol, že je podnikateľ s mafiánskymi spôsobmi, že si proti svojmu spoločníkovi objednal podsvetie, že ho dolapila polícia, keď išiel zaplatiť podsvetiu za objednané služby, ktorými malo byť ťažké ublíženie na zdraví dvoch osôb. Je síce pravdou, že odporca v napadnutom článku neuviedol celé meno navrhovateľa, ani neuverejnil jeho fotografiu, uviedol tam však také identifikačné údaje (W.), na základe ktorých osoby, ktoré navrhovateľa poznajú, mohli vedieť, že sa v článku píše o navrhovateľovi (čo potvrdili aj svedkovia vypočutí v konaní) a naviac aj osoby, ktoré navrhovateľa vôbec nepoznali, mohli zistiť, že sa jedná o neho nahliadnutím do obchodného registra, ktorý je bežne verejnosti prístupný na internete, kde sa dá z výpisu spoločnosti H., a.s. M. zistiť, že iná osoba ako navrhovateľ s menom W. členom dozornej rady tejto spoločnosti nebola. Pokiaľ odporca poukazoval na to, že informácie, ktoré boli uverejnené v napadnutom článku, boli uverejnené už deň pred tým, a to v elektronických médiách, tu súd uvádza, že na zodpovednosť vydavateľa periodika za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti nemá vplyv to, či aj v iných médiách boli uverejnené tvrdenia a informácie, ktoré boli uverejnené v jeho periodiku (toto by mohlo byť prípadne zohľadnené pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch resp. pri rozhodovaní o jej priznaní, teda najmä pri posudzovaní príčinnej súvislosti medzi napadnutým článkom a vznikom nemajetkovej ujmy).

V konaní bolo nepochybné, že navrhovateľovi bolo dňa 21.3.2003 vznesené obvinenie z prípravy trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 7 ods. 1, k § 222 ods. 1 Tr. zák. pre skutok, ktorý bol citovaný vyššie a pre tento skutok na neho bola aj podaná obžaloba na Okresný súd Michalovce, avšak trestné stíhanie voči nemu bolo napokon súdom právoplatne zastavené. Navrhovateľ teda nikdy nebol uznaný vinným zo spáchania tohto skutku. Napriek tomu odporca vo svojom denníku uverejnil informáciu, že navrhovateľ je podnikateľ s mafiánskymi spôsobmi, že si proti svojmu spoločníkovi objednal podsvetie, že ho dolapila polícia, keď išiel zaplatiť podsvetiu za objednané služby, ktorými malo byť ťažké ublíženie na zdraví dvoch osôb. Pokiaľ sa odporca bránil aj tým, že išlo o informácie, ktoré poskytli vtedajší minister vnútra a viceprezident PZ SR, treba poukázať na to, že navrhovateľ návrhom nenapadol ani jeden výrok, ktorý bol v napadnutom článku prezentovaný ako citácia výrokov týchto osôb. Treba pritom poukázať na to, že odporca prezentoval tieto tvrdenia v napadnutom článku ako nesporné skutkové tvrdenia (okrem výroku "podnikateľ s mafiánskymi spôsobmi", čo mal byť zrejme hodnotiaci úsudok), neuvádzal, ani že navrhovateľ je z takéhoto konania podozrivý, resp. obvinený (aj keď ani toto by ho bez ďalšieho nezbavovalo zodpovednosti za prípadný neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti), ale bolo to konštatované ako fakt. Teda článok obsahoval tvrdenia o trestnej činnosti navrhovateľa. Súd mal za to, že pri uverejnení tak závažnej informácie sa odporca nemôže odvolávať na realizáciu slobody prejavu a na prinášanie informácií o veciach verejného záujmu. Súd pritom poukazuje napr. na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci spisová značka 1 Co 15/97 (R 45/2000), ktoré sa síce týkalo televízneho vysielania, avšak podľa názoru súdu je použiteľné aj pre tento prípad, pokiaľ ide o záver z neho vyplývajúci v tom smere, že žiadne štádium trestného stíhania, ktoré nebolo právoplatne skončené, neodôvodňuje uverejnenie mena osoby trestne stíhanej, a že tvrdená, avšak právoplatným rozsudkom súdu nepreukázaná trestná činnosť, je nielen neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti, ale zakladá nárok oprávnenej osoby domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Aj keby bolo vecou verejného záujmu sprostredkovávať informácie o skutkoch nesúcich znaky trestnej činnosti, ktoré v súvislosti so svojou závažnosťou vzbudzujú oprávnený záujem verejnosti, média musia tiež dbať na to, že akákoľvek informácia obsahujúca meno osoby resp. také identifikačné údaje o tejto osobe, na základe ktorých je možné ju spoznať, v akomkoľvek štádiu trestného konania, pokiaľ nedošlo k právoplatnému rozhodnutiu o vine tejto osoby, môže predstavovať citeľný zásah do práva tejto osoby na ochranu jej osobnosti., najmä pokiaľ táto osoba nie je osobou verejného záujmu (čo navrhovateľ nebol, aspoň pred tým, ako mu bolo vznesené obvinenie, pokiaľ by súd vyhádzal z argumentácie odporcu o tom, že za osoby verejného záujmu sa považujú aj osoby obvinené zo spáchania závažných trestných činov). Pokiaľ ide o výrok týkajúci sa navrhovateľa v znení "podnikateľ s mafiánskymi spôsobmi", ktorý bol uverejnený v napadnutom článku, tu sa odporca bránil tým, že sa jedná o hodnotiaci úsudok, ktorého pravdivosť sa nedá preukázať. Aj hodnotiaci úsudok však musí mať svoj skutkový základ. Podľa Krátkeho slovníka slovenského jazyka (VEDA, Bratislava 1997) pod pojmom mafia sa rozumie tajná teroristická organizácia, resp. tajný spolok organizujúci nelegálne obchody s drogami, cigaretami, ukradnutými autami, valutami a pod. Mafiánsky spôsob je potom taký, ktorý je vlastný mafii. Keďže odporca odvodzoval tento hodnotiaci úsudok z informácií o trestnej činnosti navrhovateľa, platí aj pre tento výrok to, čo bolo uvedené vyššie.

Odporca v rámci obrany v konaní poukazoval na to, že novinári (tlač) pokiaľ prispievajú k verejnej diskusii o záležitostiach legitímneho verejného záujmu, musia mať bežne právo spoliehať sa na obsah oficiálnych správ (orgánov štátnej správy, orgánov činných v trestnom konaní pod.) bez toho, aby boli povinní vykonávať nezávislý prieskum, lebo inak by mohla byť podkopaná životne dôležitá úloha "strážneho psa", ktorú novinári (tlač) zohrávajú (odvolávajúc sa pritom aj na judikatúru Európskeho súdu vo veciach BLADET TROMSO A STENSAAS proti NÓRSKU z roku 1999 a COLOMBANIA INÍ proti FRANCÚZSKU z roku 2002). V prejednávanej veci však nejde o to, či sa odporca spoliehal na obsah informácií od oficiálnych predstaviteľov, ani o to, že by si mal sám preverovať ich pravdivosť, a napokon ani o to, či takáto informácia v čase jej uverejnenia bola pravdivá, ale o to, či vôbec majú médiá v tomto štádiu trestného konania, keď už síce bolo vznesené obvinenie konkrétnej osobe, avšak táto ešte nebola právoplatne uznaná vinnou zo spáchania trestného činu, uverejniť informáciu v takom rozsahu a takým spôsobom, ako to bolo v napadnutom článku, najmä pokiaľ odporca už následne nemal povinnosť uverejniť, že trestné stíhanie voči navrhovateľovi bolo zastavené (odporca v konaní netvrdil, ani nepreukázal, že by takúto informáciu uverejnil). Tlač pritom mohla uverejniť informácie o skutku ako takom, ale nemusela uverejniť informácie o osobe, ktorá sa ho mala dopustiť, pokiaľ sa chcela vyhnúť zásahu do práva na ochranu osobnosti tejto osoby. Pokiaľ sa totiž v tlači uverení informácia, že určitá osoba sa mala dopustiť závažného trestného činu (bez ohľadu na to, že takúto informáciu čerpala tlač z policajných zdrojov resp. od ministra vnútra), takáto informácia je jednoznačne spôsobilá negatívne zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti tejto osoby, pokiaľ sa neskôr trestné stíhanie zastaví, a najmä pokiaľ sa informácia o tom (že bolo trestné stíhanie zastavené) už v tlači neuverejní. Za daných okolností pri hľadaní rovnováhy a proporcionality medzi právom navrhovateľa na ochranu osobnosti a právom odporcu na slobodu prejavu, súd dospel k záveru, že v danom prípade bolo potrebné uprednostniť právo navrhovateľa na ochranu osobnosti, čo by zároveň nebránilo odporcovi uverejniť informácie o skutku ako takom, ale bez uverejnenia takých identifikačných údajov o osobe, ktorá sa ho mala dopustiť, a ktorá bola z jeho spáchania obvinená, ktoré umožňovali čitateľom túto osobu spoznať. Je nepochybné, že pokiaľ sa v tlači uverejní informácia o tom, že určitá osoba si mala objednať u podsvetia ťažké ublíženie na zdraví dvoch osôb, a že má mafiánske spôsoby a bola prichytená políciou, keď išla zaplatiť podsvetiu za objednané služby, je táto informácia spôsobilá "pošpiniť" dobré meno a česť tejto osoby, a pokiaľ následne v tlači nie je uverejnená informácia o tom, že bolo zastavené trestné stíhanie voči tejto osobe, nemá ako dôjsť k "očisteniu" dobrého mena a cti tejto osoby. Súd mal za to, že keďže takáto povinnosť odporcovi z právnych predpisov účinných v čase uverejnenia článku nevyplývala, navrhovateľ nemal inú účinnú možnosť domáhať sa ochrany svojho práva na ochranu osobnosti, ako podaním návrhu na súd. Ako už bolo uvedené vyššie informácia uverejnená v denníku Nový čas, ktorého je odporca vydavateľom, bola spôsobilá zasiahnuť, a aj zasiahla do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa, napriek tomu však súd jeho návrhu v časti o uverejnenie ospravedlnenia nevyhovel, a to z dôvodu neprimeranosti požadovanej morálnej satisfakcie. Ako vyplýva z § 13 ods. 1 OZ fyzická osoba má okrem iného právo, aby v prípade neoprávneného zásahu do jej práva na ochranu osobnosti, jej bolo dané primerané zadosťučinenie. Takýmto zadosťučinením môže byť napríklad aj ospravedlnenie. Primeranosť požadovaného zadosťučinenia posudzuje súd, a to z hľadiska jeho obsahu, formy, ako aj z hľadiska porovnania miery, intenzity, spôsobu a povahy zásahu do práva na ochranu osobnosti dotknutej osoby s požadovaným zadosťučinením, pričom musí súd vychádzať z okolností konkrétneho prípadu. V

danom prípade došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti uverejnením jedného článku v jednom čísle denníka Nový čas, ktorého je odporca vydavateľom. Navrhovateľ teda mohol požadovať, aby bola odporcovi uložená povinnosť uverejniť požadované ospravedlnenie práve v tomto denníku (resp. prípadne v inom periodiku, ktorého je odporca vydavateľom) a súd by takému návrhu aj vzhľadom k tomu, čo bolo uvedené vyššie, vyhovel. Navrhovateľ však žiadal, aby odporcovi bola uložená povinnosť strpieť, aby navrhovateľ dal na náklady odporcu k dispozícii dvom tuzemským tlačovým agentúram a trom tlačovým periodikám vydávaným v Slovenskej republike, podľa výberu navrhovateľa, na uverejnenie požadované ospravedlnenie bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom odôvodnil, prečo žiada uverejniť ospravedlnenie v iných médiách, ako tých, ktorých vydavateľom je odporca (čím by odporcovi vznikli ďalšie náklady), a prečo vo viacerých, neuviedol žiadne okolnosti, ktoré by mali takéto rozhodnutie súdu odôvodňovať, pričom súd po vykonanom dokazovaní nemal za to, že by konkrétne okolnosti tohto prípadu si vyžadovali takto široké medializovanie ospravedlnenia (v dvoch tlačových agentúrach a troch tlačových periodikách). Preto súd dospel k záveru, že požadované zadosťučinenie je z tohto hľadiska neprimerané, a keďže bol viazaný návrhom navrhovateľa (§ 153 ods. 2 O.s.p.), v tejto časti musel návrh navrhovateľa zamietnuť.

Keďže však súd vyššie konštatoval, že zo strany odporcu došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa, zaoberal sa ďalej návrhom navrhovateľa v časti o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch súd prihliadol na to, že k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa došlo v denníku s vysokým nákladom a čitateľnosťou, a preto intenzita zásahu a rozsah nepriaznivých následkov zásahu boli vysoké, preto nepostačuje iné zadosťučinenie, ako zadosťučinenie v peniazoch. Súd mal však za to, že navrhovateľ požadoval neprimerane vysokú náhradu nemajetkovej ujmy (5.000.000,-Sk - 165.969,60 eur), pričom jej výšku dostatočne nezdôvodnil a nepreukázal potrebu priznania náhrady nemajetkovej ujmy v takej výške. V konaní nebolo preukázané, že by v dôsledku neoprávneného zásahu odporcu do práva navrhovateľa na ochranu osobnosti došlo k zhoršeniu jeho postavenia v rodine (toto zostalo iba v rovine tvrdení navrhovateľa). Z príbuzných navrhovateľ navrhol vypočuť iba jeho matku, ktorá však uviedla, že jej vzťahy k navrhovateľovi sa po uverejnení článku nezmenili. Vo všeobecnosti svedkovia vypovedali, že neuverili tomu, čo sa uvádzalo v napadnutom článku, a že ich vzťahy k navrhovateľovi sa po uverejnení článku nezmenili (okrem svedka JUDr. O. N.). Tiež si mnohí presne nepamätali na dopytované skutočnosti (čo zavinil navrhovateľ sám vzhľadom na to, kedy podal návrh na súd, a ako postupoval v konaní), niektorí sa nevedeli úplne jednoznačne vyjadriť, či negatívne reakcie, s ktorými sa stretávali, boli reakcie na napadnutý článok, a tiež si niektorí podľa názoru súdu zamieňali reakcie na fakt, že navrhovateľ bol zadržaný políciou a bol vo väzbe, s reakciami na napadnutý článok. Viacerí potvrdili, že o skutočnostiach uvedených v napadnutom článku sa dočítali alebo dopočuli aj z iných médií. Pokiaľ ide o pracovnú a podnikateľskú oblasť života navrhovateľa, súd z výpovedí svedkov zistil, že všetky firmy, ktoré navrhovateľ založil spolu s Ing. M., dodnes fungujú, žiadna neskončila v konkurze, splatili všetky svoje dlhy. Dvaja svedkovia (R.. M. F. R.. H.) uvádzali, že firmy, v ktorých navrhovateľ pôsobil, začali mať po uverejní článku problémy s bankami, nechceli im poskytovať úvery, resp. im znižovali limity. Taktiež tvrdili, že sa zmenilo aj správanie ich obchodných partnerov, prestali im dôverovať, prestali im platiť, ustupovali od projektov, požadovali väčšie záruky, bola im vypovedaná plná moc v súdnom spore (avšak bez uvedenia dôvodu), odchádzali im zamestnanci (svedok však nevedel uviesť konkrétne mená týchto zamestnancov). Väčšina týchto tvrdení bola do značnej miery všeobecná a neboli podložené inými dôkazmi (čo však neznamená, že by im súd vôbec neuveril). Svedkyňa Ing. Ď., ktorá pracovala v hoteli Jalta, uviedla, že boli odrieknuté niektoré zákazky, ako aj že boli iné negatívne reakcie, nevedela však potvrdiť, že to boli reakcie na napadnutý článok, resp. si toto nepamätala. Svedok JUDr. N., advokát navrhovateľa, uviedol síce, že jeho vzťah k navrhovateľovi sa zmenil, avšak zmluvu o poskytovaní právnych služieb nezrušil. Obdobie jeho nedôvery voči navrhovateľovi trvalo asi rok. Riaditeľ pobočky Dexia banky v Michalovciach potvrdil, že navrhovateľ bol a stále je VIP klientom banky a nepotvrdil, že by v príčinnej súvislosti s napadnutým článkom banka odmietla navrhovateľovi poskytnúť nejaké služby, resp. že by zamestnanci vo vzťahu k nemu prejavili nejaké negatívne reakcie. Niektorí svedkovia uviedli, že zaznamenali negatívne reakcie širšieho okolia na napadnutý článok vo vzťahu k navrhovateľovi. Po vyhodnotení výpovedí vypočutých svedkov, súd dospel k záveru, že tieto do istej miery potvrdzujú, že došlo k zníženiu vážnosti navrhovateľa v širšej spoločnosti, ako aj v podnikateľskej sfére v dôsledku napadnutého článku, čo v spojení s intenzitou tohto zásahu (ako bolo odôvodnené v úvode tohto odseku) odôvodňuje potrebu priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch prihliadol aj na tú skutočnosť, že navrhovateľ podal návrh na ochranu osobnosti až tri roky po uverejnení napadnutého článku, pričom aj v konaní

pred súdom sa z prvých štyroch nariadených pojednávaní ospravedlnil a prvýkrát vypovedal pred súdom až na pojednávaní dňa 1.12.2008. Súd mal za to, že týmto postupom navrhovateľ zmaril dostatočne včasnú nápravu negatívnych následkov neoprávneného zásahu do práva na ochranu jeho osobnosti poskytnutím morálneho zadosťučinenia. Toto však podľa názoru súdu nemôže mať za následok úplné zamietnutie návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ale len na jej zníženie (cca o 50 %). Preto súd navrhovateľovi priznal sumu 2.500,- eur, pričom súd mal za to, že táto suma predstavuje dostatočnú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti takého charakteru a za takých okolností, ako bolo popísané vyššie. Potrebu priznania náhrady nemajetkovej ujmy vo vyššej miere by musel navrhovateľ náležite odôvodniť a preukázať, čo sa však v danom prípade nestalo. Skutočnosti, že po zatknutí navrhovateľa sa firmy, v ktorých pôsobil, znefunkčnili (uvádzal svedok Ing. M.), a že osoby, ktoré zastupovali spoločnosť Zachem (nie však navrhovateľ) boli vykázaní z valného zhromaždenia spoločnosti Chemko Strážske (uvádzal svedok Ing. H.), zjavne nemá príčinnú súvislosť s napadnutým článkom a najmä nie je dôkazom o vzniknutej nemajetkovej ujme navrhovateľovi. Taktiež pokiaľ sa matka navrhovateľa vzdala svojej funkcie v sociálnej komisii mesta a zhoršil sa zdravotný stav otca navrhovateľa, tieto skutočnosti pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch nemohol súd vziať do úvahy, nakoľko jednak sa jednalo o ujmu iných osôb, ako navrhovateľa, a jednak nebola preukázaná príčinná súvislosť s napadnutým článkom. Preto súd návrh v časti o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo zvyšku zamietol.

Pokiaľ odporca vzniesol námietku premlčania práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, na túto súd neprihliadol, nakoľko hoci právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je právom majetkovej povahy a premlčuje sa vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, v danom prípade navrhovateľ podal návrh pred uplynutím premlčacej doby. Napadnutý článok bol uverejnený dňa 24.6.2003, teda trojročná premlčacia doba by uplynula dňa 24.6.2006, čo bola sobota, teda v súlade s § 122 ods. 3 OZ, posledným dňom lehoty bol najbližší nasledujúci pracovný deň, teda pondelok - 26.6.2006. Návrh na začatie konania bol súdu doručený dňa 26.6.2006, teda v lehote.

Podľa § 151 ods. 3 O.s.p. o trovách konania (vrátane trov štátu) súd rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia na tunajšom súde, písomne v 2 vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3)
uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté
vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne
rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona